

Constantin Dracsin s-a născut pe 20 iulie 1940, în satul Draxini, comun Bălușeni, județul Botoșani. A murit pe 7 ianuarie 1999, Botoșani. Poet și grafician, membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Asociației Artiștilor Plastici Amatori din București, membru al Cenaclului literar „Mihai Eminescu” din Botoșani, coordonat de Lucian Valea.

A debutat în 1969, în ziarul „Clopotul”.

A colaborat cu versuri, recenzii și grafică la publicații periodice din Botoșani și din țară: „Amfitrion”, „Clopotul”, „Gazeta de Botoșani”, „Hyperion – Caiete botoșănene”, „Colloquium”, „Cronica”, „Ateneu”, „Luceafărul”, „România literară”, „Tribuna”, „Convorbiri literare” și altele.

Prezent în volume colective: *Țimp de lumină* (1972, Botoșani), *Fântâna soarelui* (1975, Botoșani), *Caietul debutanților* (1975, București), *Arc de triumf* (2007, Botoșani), *Nord* (2009, Botoșani).

În 1979 este inclus în placheta *Voce de flacără* (CJCES, Botoșani).

A publicat volumele: *Poezii* (Editura Albatros, București, 1981), *Singurătatea simburului* (Editura Junimea, Iași, 1984), *Lacul Septentrion* (Editura Cartea Românească, București, 1985), *Zborul* (Editura Moldova, Iași, 1995), *Athosul de sub imaginații* (Editura Axa, Botoșani, 1995), *Ochii și omătul cerului* (Editura Helicon, Timișoara, 1997), *Poezii și desene* (ediție bibliofilă, Editura Axa, Botoșani, 2001), *Poezii, vol. 1, ediție definitivă antume* (Editura Axa, Botoșani, 2002), *Poezii, vol. 2, Postume* (Editura Axa, Botoșani, 2003), *Zilele mele de-apoi – poezii* (Editura Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011), *Poezii* (ed. def., Editura Axa, Botoșani, 2011).

Premiul Gulliver, Botoșani, 1998.

Constantin Dracsin

ÎNLOCUTORUL LUI DUMNEZEU

sau

UN CHIP DE A TRĂI

Prefață de Gellu Dorian

LIMES

2026

Notă 1:

Pe ultima copertă interioară a dosarului, jos, însemnarea lui Constantin Dracsin, olografă:

„Interesant – citit – recitit după 14 ani.

Martie 1996.

Semnătura autorului

Notă 2:

Mulțumiri pentru punerea la dispoziție a manuscrisului acestei cărți îngrijitorului ediției de către legatarii lui Constantin Dracsin, fratele Gheorghe Gugoasă, nepotului după soră, Aurel Macsim, și Mihaelei Malaimare, precum și domnului Gheorghe Iavorenciuc, cel care a asigurat finanțarea prezentei ediții și în custodia căruia se află bună parte din manuscrisele lui Constantin Dracsin cât și un număr de lucrări de grafică, expuse pe simezele unei expoziții permanente din casa sa.

CUPRINS

Constantin Dracsin, Prozator. Inedit (Gellu Dorian) / 5

Avertisment / 11

Capitolul I / 13

Capitolul II / 35

Capitolul III / 70

nici o pretenție estetică. Aș dori ca cititorul meu să nu fie deranjat de inflexiunile stilistice și de grotescul unor pasaje.

Capitolul întâi

Sunt din nou acasă. Simt că mi-a înzăpezit timpul limba. Urlă în ea păcatul și-mi înflorește virtutea în fața părintelui meu; nu-i mai am pe amândoi, ca înainte, însă, albastrul lor din nord mă învinge. După multe clipe de așteptare grea, mă întorc la ploaia de aer, aducându-mi aminte că atunci, pe vremuri, făceam iapa noastră roșie să mă asculte chiar când era în cel mai aprig galop; mânca pelin când o trăgeam în șanț să o încalec- eram înlocuitorul lui Dumnezeu pe atunci, eu fiul cel mai obraznic al părinților mei, eu care am tăiat cu bărdița copacii tineri din grădină ca să-mi făuresc bețe cu flori pe ele, să am cu ce duce vitele la păscut. Sunt din nou acasă. E timpul lalelelor. Ce mult trăiesc aceste flori; se mențin aici tocmai de când trăia mama. Câtă prezență și câtă bucurie aduc ele, ca niște căderi de cristal pe cristal; nu caut să mistific ceva. Când am ajuns acasă mi-am văzut în ogradă capul; să aștepte. M-am gândit că a aranjat cu cineva de la obiecte pierdute această fantezie, să mă sperie; adică să înțeleg unde am nevoie de el; ca Marco Polo de lungile lui minciuni, care s-au dovedit a nu fi

exagerat, așa cum în munții Caucaz trăiesc oamenii în cârduri de câte o sută, în China la șaisprezece ani se căsătoresc, fac până la șaptezeci de copii care ajung să se facă ciobani. În Brazilia este o babă – culmea! -, la o sută șaisprezece ani i-au ieșit din nou toți dinții și asta numai în șase luni. Bunicul, fiind clopotarul satului, avea mare frică de Dumnezeu, dar păcatele nu sunt ale lui, ci ale noastre. M-am dus pe la cimitir să văd mormântul mamei și să blestem cu flori locul meu, poate așa nu voi muri. Am văzut că mormântul bunicului meu nu mai are cruce, nu mai are semn; – pe loc pământul din capul meu a început să ragă, să scurme singur în el de scârba picioarelor care îl poartă. M-am speriat și am stat deoparte sub un copac, în timp ce picioarele s-au luat la ceartă cu pământul din cap. După un timp s-au potolit. S-au rușinat fiecare în felul ce le era și au venit să mă ia de acolo. Am început să nu mai pot. Am căutat o crâsmă deschisă. Am dat peste proasta satului. Mergea pe uliță cu felinarul în mână. Cânta sau mugea, râdea sau plângea. Mi-a venit să-i sparg felinarul, dar m-am gândit din nou la bunicul, om cuminte era.

Pesemne de câte ori bate vântul de la apus, oamenii își aduc aminte de răsărit. De tragedia lor venire pentru ca să aibă moartea ce lua când pleacă. De zgura nemulțumirii acelora încălecați pe viețile altora, duse, pe nesimțite, până la urmă tot în mocirla comună a uitării. Cineva zice că dragostea nu se face cu ciorapii în picioare. Eu am văzut-o pe vecina din

dreapta casei mele cum făcea dragoste cu un șef de fermă, în plină iarnă, odată cu seara, lângă un stog cu fân. Își găsisese numai părțile simțitoare și era omăt și era frig și bărbatul ei, în timpul acela, murea în casa lui, tată, lângă o cană cu vin. Ah, Burebista, când mai vii?... cu siguranță nu s-ar mai naște copii cu oglinzi în cap sau cu picioare în loc de mâini. La mine în sat s-au născut două surori siameze; mama lor atât de tare răcnea când le-a văzut încât au fugit toate vitele în plină noapte. Tot răul spre bine. Eu, de exemplu, când m-am născut, i-am făcut rău mamei. Când am fost student, în vacanțele de vară, stăteam pe malul iazului, de câte ori cădea cineva în apă și nu știa să înoate îl trăgeam de păr, îi suflam în gură – după lutul din Biblie – și-l dădeam în primire celui mai apropiat.

Când îți semeni toată grădina cu varză, neapărat trebuie să-ți cumperi și iepuri. E bine să cunoști mai multe meserii, mi-a spus tata, învelindu-se cu pătura fiind gata să se culce. Sunt desigur bun agricultor; știu să însămânțez tot felul de semințe...

Odată, vai și ce frig era, doi tineri au vrut să arate părinților că ei pot face exact ca-n povestea lui Shakespeare; încercau să între prin peretele unei case, eu cu mătura mea; afară!, afară! Și cât timp eu mi-am făcut meseria, până a doua zi, le-am dat și cheile modestei mele odăițe din turnul de apă unde-mi făceam veacul...

În toate din jurul meu sunt implicat, îmi fac rondul de noapte și mă gândesc la dementul care a

sfârtecat tabloul marelui pictor care-mi vine acum în memorie. Adică, vreau să gândesc, lumea se distruge în sânul ei și tu o dată o simți pe propria-ți piele, altădată, nu. Cândva Parisul mirosea a săpun și Berlinul a cărbune – eu aici cu mirosul rumegătoarelor sunt mai ușor și mai roșu cel puțin de o mie de ori decât semenii care l-au pus sub cap pe Fitzgerald, gânditu-se la pariul lui câștigat sărind de pe stâncă direct în ocean...

Eu am întârziat cam mult, tată, întoarcerea mea. Așa, e. Dar Picasso a amânat, din cauza unei cafele, cu zece minute „ perioada lui albastră „. Dacă avea la mână ceasul de lemn construit de Nikolai Bromîkov, poate nu-l costa această lucrare patru ani, dar nici Ermitajul nu mai avea ceasul în colecție. Atunci te-am lăsat în pragul casei mut. Acum nu-mi spui nimic. În timp ce eu spun verzi și uscate.

A patruzeci și treia iarnă? – da, de când le număr cu tristețe. Și ce iarnă caldă! Plictisitoare. Îmi taie tot cheful. Neobișnuit de caldă, -vorba lui moș Gheorghe, au trântit ăștia cu sateliții lor în fusul Pământului și l-au înstrâmbat. De aceea nu mai știe omul, când e vară, când e iarnă, ce să mai facă pe o vreme ca asta. Tot moș Gheorghe a spus că iarna asta la unii oameni s-a stricat carnea de porc. A făcut viermi peste sare. Ce să-i faci dacă unele obiceiuri greu se uită, ele sunt aduse până acum tocmai ce când erau iernile ierni și verile veri și aerul și apele curate ca Duhul, și omul nu mai avea capul înghigosât cu de toate.

Anglia nu era condusă de două femei și nici Louis de Funes nu ținea amintirile în spate ca să înțelegem noi că ea este el începând doar cu o singură noapte în urmă...

Când trăiești cu dorul de întoarcere pus pe masă, și e limpezit din când în când, ți se pare că te adresezi unei fantome care știe a solicita orice... Mă așez jos ars de acest flagel și-mi zic: stai binișor, băiatule! că Golgota e mare și nu-i de învins cu una cu două... Pala asta de vânt îmi cade peste umărul dornic de căldură, dornic, ca-n atâtea rânduri de veghea mamei în trup rămasă – picătură de rouă căzută într-o anumită scoică să poată deveni mărgăritar. Fără să vreau, m-am și îndepărtat – privind înapoi abia disting copilăria în care am fost; pe cel rămas aici pentru cine știe cât timp...

Chemarea ce mă luminează vrea să spargă orice zid care ar putea să-mi limiteze orizontul; teama de a pierde ceva apropiat e mai mare decât pierderea însăși... e trist?, e bine când devii inconștient de propria-ți nenorocire? – dar nici una din paginile trăite nu mi-a produs acea impresie de dezastru biologic; din cioata bătrână se face numai pentru lucru de gard – zice tata. Demnitatea este contrariul umilinței, zice mama; sau din neînțelepciunea acestei lumi tragem înțelepciunea clipă de clipă, până la epuizare – deși, în unele momente, viața nu e năzuroasă cu tine, ci, îți fură timpul, atât.